

คำนำสำนักพิมพ์

ปิดแผ่นฟ้า ทูบปฐพี แต่ชื่อเรื่องก็ได้กลืนอายุที่แปลกไปจากเรื่องอื่น ๆ ที่ผ่านมาของอรุณแล้ว เป็นนิยายย้อนยุคที่มีแนวเรื่องแปลกใหม่ และมีความเข้มข้นน่าติดตาม จนแทบจะเรียกได้ว่าไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าเรื่องราวจะดำเนินไปในทางไหน โดยมีองค์หญิงผู้ตรวจการแผ่นดินเป็นตัวเดินเรื่องหลัก และราชบุตรเขยผู้มีเบื้องหลังลึกลับ กับแผนการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก จนชวนให้อยากติดตามต่อว่าพระและนางจะใช้ความฉลาดและชั้นเชิงในการรับมือกับลัทธิพรางในราชสำนักและเปิดเผยโฉมหน้าศัตรูในคราบมิตรได้อย่างไร

ขณะที่การเมืองกำลังทำห้ำหั่น เรื่องรักก็เต็มไปด้วยอุปสรรค แต่พระนางของเราเล่มนี้ก็มีความฮาในระดับไม่ธรรมดาเลย องค์หญิงเซียวฉินถึงผู้เก่งกาจ ขอบวางอำนาจ และเอาแต่ใจ กับราชบุตรเขยซึ่งหลงเชิงสุดฉลาดมาดหนึ่งที่ขบขั้วโมโหได้ด้วยวาจาแตกดันเจ็บ ๆ คัน ๆ รักของทั้งคู่เป็นรักที่ซึ่มลึก ทำให้เรารู้สึกหึงรักหึงขำกับการต่อปากต่อคำของทั้งสอง สุดท้ายแล้ว ท่ามกลางความจำเป็นและสถานการณ์ที่บีบบังคับ ทั้งสองจะลงเอยกันอย่างไร ยังเป็นเรื่องที่เราต้องเอาใจช่วย

สิ่งที่น่าสนใจอยู่ที่การเล่าเรื่องผ่านอารมณ์ขันแบบประชดประชันของตัวละคร ทำให้แม้จะบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตึงเครียดและเจือความสะทอนใจ แต่ก็มีมุขตลกเสียดสีแทรกอยู่ตลอดเวลา จนทำให้เราเียงหัวเราะได้ทุกอย่างที่อยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน ถึงจะสะทอนใจก็ไม่หน่วงจนเกินไปนัก ทุกตัวละครจะค่อย ๆ เผยโฉมหน้าของตัวเองออกมา ในที่สุดแล้ว ทุกอย่างจะจบลงด้วยดีหรือเปล่า ผู้อ่านต้องลุ้นและคาดเดาไปพร้อม ๆ กับตัวละคร เพราะนี่คือจุดที่สนุกที่สุดของเรื่องนี้

สำนักพิมพ์อรุณ

มิถุนายน ๒๕๖๒

๑๒

ย้อนความทรงจำในวันวาน (ปลาย)

โตมาจนป่านนี้แล้ว ข้าเคยแต่ได้รับการดูแล แต่กลับไม่เคยดูแลใครมาก่อน

อีกอย่าง นี่ยังเป็นผู้ชายอื่นที่ไม่ใช่ราชาบุตรเขยด้วย
ทว่าคนเรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ เรื่องไม่คาดคิดย่อมเกิดขึ้นได้เสมอมิใช่หรือ
หลังจากชีวิตที่มียาถ่วงอยู่นั้นแล้วก็กระอักเลือดไม่หยุด ชิงกุใช้พลังไป
มหาศาลกว่าจะระงับไม่ให้พิษในร่างเขากำเริบ ทว่าหลังจากนั้นเขาก็ไม่ตื่นขึ้นมา
อีกเลย

ชิงกุบอกว่าหากภายในสามวันอาการยังไม่ดีขึ้น เกรงว่าคงหมดหวังแล้ว
ข้านั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงชีวิตไม่ยอมหลับไม่ยอมนอน คอยเช็ดตัวให้เขา
ป้อนน้ำข้าวให้เขา

สีหน้าของชีวิตย่ำแย่ลงเรื่อยๆ ชีพจรเต้นแผ่วลงทุกที ชิงกุสายหน้า
สุดท้ายก็ไม่พูดอะไรอีก

เดินออกมาจากห้อง ข้าถามนางว่า “ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้แล้วจริง ๆ หรือ”
ชิงกุกล่าวว่า “ตัวเขาไม่มีความปรารถนาที่จะมีชีวิต ข้ายังจะทำอะไร
ได้อีก”

ข้ากล่าวอย่างเลื่อนลอย “เขาเคยรับปากข้าว่าจะพยายามฟื้นขึ้นมา จะไม่มี
ความปรารถนาที่จะมีชีวิตได้อย่างไร”

“ตอนนี้แม้เขาจะหมดสติ แต่ก็เชื่อว่าจะไม่รับรู้สิ่งใด ทว่าทุกครั้งที่จับชีพจร

ของเขากลับไร้คลื่นใด ๆ เอ้อ ต่อให้เขาตื่นขึ้นมาแล้วจะอย่างไร ความละอายใจที่เจ้ามีต่อเขา แม้แต่ข้าที่เป็นคนนอกยังมองออก แล้วมีหรือที่เขาจะมองไม่ออก เขาตื่นขึ้นมาก็มีแต่จะทำให้เจ้าลำบากใจ เช่นนั้นสู้จากไปแบบนี้ไม่ดีกว่าหรือ อย่างน้อยในใจเจ้าก็อาจจะยังเหลือความคิดถึงไว้ให้เขาบ้าง”

“...”

“เจ้าไม่เชื่อรี เจ้าเชื่อหรือไม่ว่านับจากนี้หากเจ้ากระซิบข้างหูเขาว่า ‘ขอเพียงเจ้าตื่นขึ้นมา ข้าจะแต่งงานกับเจ้า’ ไม่นานพรุ่งนี้เขาอาจตื่นขึ้นมาก็ได้”

“ซิงกุ เจ้าพูดเช่นนั้นข้าจะสงสัยว่าพวกเจ้านัดแนะกันไว้ละ...”

แม้จะเข้าใจว่าซิงกุกุ๊กซามาตายตั้งมาเป็น^๑ แต่คำพูดของนางกลับทำให้ข้าหัวน้ำไหวน

คืนนั้น จันทรเต็มดวง ดาวประปราย ลมราตรีพัดเอื่อย

ข้านั่งอยู่ข้างเตียงมองซวีฟ่งผ่านแสงจันทร์อยู่เนิ่นนาน เมื่อตัดสินใจได้จึงเอ่ยเนิบช้า “ซวีฟ่ง”

คิวของเขายังคงนิ่งไม่ขยับ

“รู้จักกันมานานขนาดนี้ ดูเหมือนข้าจะยังไม่เคยบอกชื่อของข้าให้เจ้ารู้เลยใช่หรือไม่”

“อืม...ตอนที่ข้าเกิด สวนหน้าบ้านมีดอกไผ่ถึง^๒ บ้านสะพรังเต็มไปหมด ดอกไผ่งามจนชวนให้คนมองหลงใหล พ่อข้าหวังให้ข้าเป็นดั่งดอกไผ่นี้ จึงตั้งชื่อข้าว่าฉีฉิง

“อันที่จริงตอนเด็ก ๆ ข้ามีชีวิตที่มีความสุขมาก พ่อแม่รักใคร่เอ็นดูข้ายิ่งกว่าใคร และยังมีพี่ชายที่รักข้ามากอีกคนหนึ่ง เขารักและถนอมข้าจนแม่แต่ดาวเดือนบนฟ้าก็ยังไม่หวังจะเก็บมาให้ข้าครอบครอง

“แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด ภายหลังจากพ่อยุ่งงานยุ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ท่านแม่

^๑ เป็นสำนวน หมายถึง พยายามทำทุกอย่างในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง แม้จะรู้ว่าไม่สำเร็จ

^๒ Chinese Flowering Crabapple ดอกไม้ตระกูลเดียวกับแอปเปิ้ล มีสีขาว ชมพู หรือแดงบานในช่วงฤดูใบไม้ผลิ

ก็ยิ่งเย็นชาต่อข้า พี่ชายต้องคอยช่วยแบ่งเบาภาระของท่านพ่อ ข้าผิดหวังเสียใจ แต่ไม่มีใครให้ระบายนะ ครั้งหนึ่งข้าหนีออกจากบ้าน แล้วตกลงไปในหลุมกับดักบนเขา ข้าหวาดกลัวไร้ที่พึ่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ตอนนั้นมีคนคนหนึ่งกระโดดลงมาจากฟ้าแล้วช่วยข้าเอาไว้

“นับแต่นั้นมาหัวใจของข้าก็ไม่เคยออกห่างจากเขาได้อีกเลย

“ภายหลังผ่านเรื่องราวมากมาย ข้าเองก็ไม่ใช่สาวน้อยที่ไม่ประสาอีกแล้ว แต่แม้เขาจะไม่ดีต่อข้า ไม่ดีต่อข้ามาก ๆ เพียงใด ข้าก็ไม่เคยทรยศต่อหัวใจของตนเองที่ทุ่มเทให้เขา

“ซวีฟิง เจ้าเป็นคนที่สองที่เข้ามาช่วยให้ข้าพ้นจากอันตรายในยามที่ข้ารู้สึกไร้ที่พึ่ง

“เจ้าดีกับข้ามาก ดีมากจริง ๆ ข้ามีชีวิตอยู่มานานขนาดนี้แต่เพิ่งจะได้ยินคนบอกกับข้าเป็นครั้งแรกว่า ข้าเป็นคนที่ควรค่าแก่การปฏิบัติดีด้วยยิ่งกว่าผู้ใดในโลก

“หลายวันมานี้... บางครั้งข้าก็คิดว่า หากคนที่ข้าได้พบตอนอายุสิบสามเป็นเจ้า...”

ข้าจึงใจหยุด นานครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยต่อ “หากเจ้ากลับไปเช่นนี้ อดีตของเจ้า อนาคตของเจ้า สิ่งเหล่านั้นล้วนจางหายไปราวกับหมอกควัน เจ้าทุ่มเทเพื่อข้า แต่ข้าอาจไม่หลั่งน้ำตาให้คนแปลกหน้าเช่นเจ้า แต่หากเจ้าตื่นขึ้นมาแม้วันหน้าจะมีอาจคาดการณได้ แต่อย่างน้อยก็ยังมิวันหน้า”

ข้าเงิบไปนาน แต่แล้วก็ไม่ได้พูดถ้อยคำสุดท้ายออกมา

แม้ว่า ข้าชีวิตนี้ข้าก็คงมีอาจลืมหยาได้

สุดท้ายข้าก็พูดจนตัวเองพุบหลับไปข้างเตียง เช้าตรู่วันต่อมาข้าตื่นขึ้นเพราะแสงแดดแยงตา เมื่อลืมตาก็เห็นดวงตาใสกระจ่างราวแสงจันทร์

พอชิงกู่มาถึงก็แสดงท่าทีดีใจ จมูกข้าสแปรอน ข้าถามซวีฟิงว่า “นี่คงมิใช่แสงสุดท้ายก่อนตะวันลับ^๑ ของเจ้าหรอกนะ”

^๑ หมายถึง ความสดใสสุดท้ายก่อนผู้บวชจะเสียชีวิต

ใบหน้าชาวซีตราวกระดาศของซีฟิงคลีเยี่ยมอ่อนโยน

ข้าคิดมาตลอดว่าเมื่อซีฟิงตื่นขึ้นมา ข้าจะบอกกับเขาอย่างตรงไปตรงมาว่า แท้จริงแล้วคำพูดของข้าเมื่อคืนเป็นเพียงคำใบ้ปิดเพราะหวังดี ข้าพูดไปเพราะช่วยเจ้าเท่านั้น เวลานั้นอาการป่วยเจ้าดีขึ้นแล้วข้าก็วางใจ ข้าไปก่อนนะ ไม่ต้องเสียใจ วันพรุ่งนี้ต้องดีกว่าเดิม

กล่าวจบก็จากไปเสียบ ๑

แต่ความเป็นจริงคือ หลังจากที่เขาดินขึ้นมาในวันนั้นก็หมดสติไปอีก เดียวหมดสติเดียวตื่น วันเวียนอยู่เช่นนี้ ซิงกุบอกว่า “นี่คืออาการปกติหลังถูกพิษ เจ้าไม่ต้องกังวล เดี่ยวเขาก็ค่อยๆฟื้นตัว เพียงแต่จะได้รับความกระทบกระเทือนมากหนักไม่ได้ โดยเฉพาะจิตใจ”

ข้าได้ยืนเช่นนั้นก็หัดมือที่จัดสั้มภาระกลับมาเสียบ ๑

พริบตาเดียวข้าก็มาอยู่ในเมืองนี้ได้หนึ่งเดือนแล้ว กระดุกขาประสานกันจนเกือบหายสนิท ไม่จำเป็นต้องใช้ไม้เท้าพุงก็สามารถเดินไปซื้ออาหารที่ตลาดได้ แม้ว่าซีฟิงจะไม่ยอมให้ข้าไปไหนมาไหนคนเดียว เพราะกลัวจะติดโรคระบาดจากชาวบ้านที่หนีออกมาก็ตาม

สถานการณ์โรคระบาดของหมู่บ้านข้างๆ ยังไม่สงบ คนทั้งหมู่บ้านป่วยตายไปเกือบครึ่ง โรคระบาดก็แพร่ไปอย่างรวดเร็วจนแม้แต่หมอลวงก็ยังไม่รู้หนทางรับมือ ข้าคาดการณ์ว่านี่คงถึงเวลาที่ราชสำนักจะลงมืออย่างเด็ดขาดแล้ว

คิดไปคิดมาข้าจึงฉวยโอกาสที่ซีฟิงพักรักษาตัวออกไปข้างนอกเพื่อพบนายอำเภอสักครั้ง

แม้จะไม่มีสิ่งใดพิสูจน์ตัวตนของข้า ทว่าเมื่อนายอำเภอหวงเห็นหน้าข้า กลับลงไปคุกเข่าตัวสั่นนังก ข้าคาดเดาไว้ไม่ผิด ด้วยพระอุปนิสัยของพระบิดา เมื่อทรงทราบว่าข้าออกมาข้างนอกเพียงลำพัง จะต้องมีพระบัญชาให้คนวาดภาพข้าส่งมายังหน่วยราชการท้องถิ่นทั่วทั้งเหนือใต้ออกตกแน่นอน

เดิมคิดเพียงจะทำท่าความเข้าใจสถานการณ์โรคระบาดและภัยพิบัติเท่านั้น ไม่คิดว่าจะได้รู้ข่าวพระบิดาประชวรเพราะทรงเป็นห่วงพระธิดา

ข้าแทบอยากจะแล่นกลับเมืองหลวงไปเสียเดี๋ยวนั้น แต่เห็นว่าตะวันจะตกดินแล้วคงไปไม่ทันเรือจ้าง จึงตัดสินใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะรีบออกเดินทางทันที เพราะร้อนใจราวไฟลน ตลอดทางที่เดินกลับจึงเอาแต่ก้มหน้าก้มตาคิดหนักไม่ทันมองซ้ายขวาหน้าหลังให้ดี จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนว่า “ระวัง” ก่อนจะถูกคนกระโจนเข้าไป

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าคนผู้นั้นคือชวีฟ่ง

พอเขม้นมองอีกครั้งจึงพบว่าบนร่างเขามีคนอีกคนนอนทับอยู่ คนผู้นั้นหายใจราวยริน ชั่วขณะต่อมาก็พลิกตัวลงนอนกับพื้น น้ำลายฟุ้งปากเป็นฟองขาว คนที่อยู่รอบด้านตกใจหนีกระเจิงกันหมด

ชวีฟ่งเห็นว่าข้าไม่เป็นอะไรจึงรีบปล่อยตัวข้า ดูเหมือนเขากลัวว่าตนเองอาจติดโรคแล้วจะแพร่มาสู่ข้าจึงถอยห่างออกไปสองก้าวอย่างระมัดระวัง แล้วหันไปมุ่นคิ้วมองขอทานที่นอนหมดสติอยู่กับพื้นคนนั้น

ข้ามองดูครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า “เจ้าวางใจได้ มือเท้าเขาเกลี้ยงเกลา บนลำคอกก็ไม่มีร่องรอยผื่นแดง แคหิวจนเป็นลมเท่านั้น ไม่ได้ติดโรคระบาด อีกร่างทางการคงไม่ยอมปล่อยให้คนที่ติดโรคระบาดออกมาจากหมู่บ้านได้หรอก”

เขาจึงระบายลมหายใจออกมา “เจ้าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ทำไมอยู่ดี ๆ จึงออกมาข้างนอกคนเดียวเล่า”

ข้าเงยหน้ามองแสงแดดที่ส่องลอดแนวไม้ลงมากระทบบนใบหน้าของเขา แดงแต่เป็นจุดแสงเข้ม ๆ จาง ๆ นามองยั้งนัก

ชั่วขณะนั้นข้าจึงตระหนักได้ว่าตนเองทำผิดมหันต์มากเพียงใด

เพื่อช่วยเหลือเขาถึงกับยอมเอ่ยถ้อยคำคลุมเครือไปมากมาย ทั้งยังปล่อยเวลาสูญเปล่าไปหนึ่งเดือนโดยไม่อธิบายให้ชัดเจน

ความฝันขององค์หญิงเซียงอี่สามารถตื่นขึ้นมาได้ตลอดเวลา ทว่าความฝันที่นางถักทอให้ชวีฟ่งกลับไม่มีวันเป็นจริงได้ตลอดกาล

ข้าชุกะกรำผักให้เขาดูแล้วแลบลิ้นใส่ “อยากจะกินเนื้อเพิ่มสักหน่อย แต่ใครจะไปรู้ว่าโรคระบาดทำเอาหมูเฝ้าอยู่กันไม่เป็นสุข เลยได้แต่กินผักต่อไป”

ชวีฟ่งรับตะกรำผักไปราวกับว่าหากข้าถือหนานอีกหน่อยมือจะหัก “โยเจ้า

ไม่บอกแต่แรก”

เขาจึงพาเข้าไปซื้อปลาที่ริมแม่น้ำ

ข้ามองเขาที่เดินห่างออกไปไกล นึกถึงวันแรกที่ได้พบกันก็เป็นริมแม่น้ำนี้
เช่นกัน

ได้ร่มไม้ริมฝั่งแม่น้ำมีหญิงสาวหลายคนกำลังเอากะดาษมาทำโคมไฟ ชวีฟัง
ซื้อปลากลับมาเห็นชายอื่นเหม่อมองจึงบอกว่า “พวกนางกำลังทำโคมลอย”

“หืม?”

“อีกสองวันก็จะเป็นเทศกาลฉีเฉียว“ ในเทศกาลนี้เรามีประเพณีอย่างหนึ่ง
หญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือนจะทำโคมกระดาษของตัวเองแล้วเขียนชื่อพร้อมความ
ปรารถนาของตนลงไป ก่อนจะปล่อยโคมลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า รอจนโคมนั้นร่วงลงมา
หากมีชายใดเก็บได้ก็สามารถนำโคมไปหาหญิงสาวผู้นั้น หากหญิงสาวผู้นั้นเห็นเขา
แล้วรู้สึกรักชอบก็อาจจะได้แต่งงานกัน”

ข้ากล่าวอย่างเหลือเชื่อ “แล้วถ้าถูกคนหน้าตาอัปลักษณ์เก็บได้จะอย่างไร
เล่า”

ชวีฟังหัวเราะ “นางก็ปฏิเสธได้นี่นา”

“แต่หากชายหนุ่มที่ไปหาถึงบ้านไม่ถูกใจหญิงสาวคนที่ปล่อยโคมก็ยัง
เปลี่ยนใจได้ด้วยหรือ”

ชวีฟังคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า “ข้าเดาว่าคนที่ไปหาถึงบ้าน ส่วนใหญ่แล้ว
น่าจะแอบชอบพอกันมาก่อนแล้ว...”

“เช่นนั้นก็ยากไปหน่อยกระมัง ในเมื่อนี่คือประเพณี ค็นั้นก็ต้องมี
โคมลอยเต็มฟ้า พวกเขาจะยอมงมเข็มในมหาสมุทรอย่างนั้นหรือ”

ชวีฟังได้ยินก็หัวเราะ “เช่นนั้นข้าก็ไม่ว่าแล้ว แต่ได้ยินมาว่าในอดีตเคยมี
ชายคนหนึ่งตามหาโคมของคนรักจากโคมที่ลอยเต็มฟ้าจริง ๆ จนเกิดเป็นเรื่องราว

“หรือที่รู้จักอีกชื่อว่าเทศกาลชชี ตรงกับวันที่ ๗ เดือน ๗ เชื่อว่าเป็นวันที่หนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้า
ในตำนานจะได้มาพบกัน จึงถือเป็นวันแห่งความรักของชาวจีน ในวันนั้นบรรดาหญิงสาวยังมีประเพณีขอพร
จากสาวทอผ้า เพื่อให้ตัวเองเชี่ยวชาญในงานฝีมือและภูมิปัญญา (ตามความเชื่อสี่คุณธรรมของสตรี) ดังนั้น
จึงมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า “ฉีเฉียวเจีย” หรือเทศกาลขอทักชะ

ดี ๆ ที่ว่า ใจอยู่ที่ใด กายย่อมตามไปหาเอง”

ข้ายิ้มแต่ไม่ตอบ

ชวีฟังเอ่ยเข้า “ทำไม เจ้าเองก็อยากลองเหมือนกันหรือ”

ข้าส่ายหน้า “เมื่อครู่เจ้าบอกเองมิใช่หรือว่าประเพณีนี้สำหรับให้หญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือนเล่นกัน... ข้าแต่งงานแล้ว หากยังไปร่วมเล่นด้วยก็ดูจะผิดจรรยาไปหน่อยกระมัง...”

ชวีฟังทำท่าจะพูดแต่ก็หยุดชะงักไปก่อน ข้าจึงชิงพูดเสียเอง “...อีกอย่าง ข้าเกรงว่าคงอยู่รอไม่ถึงเทศกาลฉีเหี้ยวแล้ว”

ชวีฟังมองข้าด้วยความงุนงง

“พຽงนี้ ข้าต้องเดินทางกลับบ้านแล้ว”

ชวีฟังยืนอึ้งอยู่ตรงนั้นเหมือนยังตั้งตัวไม่ทันว่าข้าพูดอะไร

ข้าแหงนมองท้องฟ้าเบื้องบนอย่างเป็นธรรมชาติ แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นสีหน้าของเขา “ช่วงก่อนหน้านั้นข้าเขียนจดหมายหาท่านพ่อ เดิมเพียงคิดจะบอกว่าข้าสบายดี นึกไม่ถึงว่าวันนี้กลับได้รับจดหมายบอกว่าท่านพ่อไม่สบาย คิดถึงข้าจนล้มป่วย หากยังไม่กลับไปอีกข้าก็จะเป็นลูกกอกตัญญู จะถูกขับออกจากบ้านเอื้อ” ข้าถอนหายใจหนึ่งที ก่อนจะพูดออกมารวดเดียว “ดังนั้นพຽงนี้ข้าจะนั่งเรือเที่ยวแรก อืม เวลาคงเข้ามา หากเจ้าลูกไม่ไหวก็ไม่ต้องไปส่งข้า คืนนี้...อย่างปลาเลี้ยงส่งข้าดีหรือไม่”

ชวีฟังเงิบงัน

ข้าหันกลับมามองเขา “ข้อสุราด้วยดีหรือไม่”

เขายังคงไม่พูด ขณะที่ข้ากำลังคิดจะหาคำพูดมาผ่อนคลายบรรยากาศเสียงของเขากลับดังขึ้นเหนือศีรษะเสียก่อน “ในที่สุด เจ้าก็พูดออกมา”

ข้าอึ้งงัน

“นับตั้งแต่วันที่ข้าฟื้นขึ้นมาจนถึงวันนี้ ในที่สุดเจ้าก็หาเหตุผลที่ต้องจากไปได้แล้ว ใช่หรือไม่”

พอพูดกันอย่างตรงไปตรงมา หัวใจของข้ากลับผ่อนคลาย

ชวีฟังถาม “เรา... จะไม่ได้พบกันอีกแล้วใช่หรือไม่”

ลมราตรีพัดลูกผมตรงหน้าผากของเขาปลิวไสว พัดจนใจของข้าเริ่ม
แกว่งไกว อันที่จริงข้าอยากบอกเขาเหลือเกินว่า หากมีวาสนา ห่างกันพันหลี่
ย่อมได้พบ แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดคำพูดที่มารออยู่ตรงริมฝีปากกลับกลายเป็น “อืม
ไม่พบกันอีกจะดีกว่า”

ข้าหลับตา “ซวีฟิง เราอย่าพบกันอีกเลย”

ข้ารอให้เขาตอบกลับ ทว่าไม่ได้ยินคำตอบนั้น ท่ามกลางความเงียบ เขา
ถามว่า “ทำไมเล่า”

“ข้าไม่มีทางบังคับให้เจ้าทำเรื่องที่ต้องฝืนใจ ขอนี้เจ้าก็รู้ดี”

เสียงของซวีฟิงฟังไม่ออกกว่าอยู่ในอารมณ์ใด “ข้าคิดว่า อย่างน้อยเราก็คง
นับว่าเป็นสหายกัน เหตุใดเจ้าจึงพูดกับสหายว่าอย่าพบกันอีกเลย”

ดวงตาของเขาฉายความเสียใจจนข้าไม่กล้ามอง

“เพราะเมื่อเผชิญหน้ากับสหายเช่นนี้” ข้ากล่าว “ข้าจะรู้สึกผิด”

เขามองข้าเงียบ ๆ “หากเจ้ากลัวว่าจะรู้สึกผิด ยามนี้จะยังพูดเช่นนี้กับข้า
หรือ”

ข้าไม่รู้ว่าควรจะตอบเช่นไร

“เจ้าไม่ได้รู้สึกผิด แต่เจ้ากำลังกลัว” เขาจ้องข้าเขม็ง “เจ้ากลัวว่าหากข้ายัง
อยู่ข้างกายเจ้า ลักวันหนึ่งข้าจะทำให้ตำแหน่งของคนผู้นั้นที่อยู่ในใจเจ้าสั่นคลอน”

ชั่วขณะนั้นข้าปล้นหวาดหวั่น คำพูดของซวีฟิงประหนึ่งเข็มแหลมแทงลงมา
ท่ามกลางความสับสนกระวนกระวายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านมา

ดวงตาดำสนิทของเขาทอประกายวูบไหว “เจ้าคิดว่าช่วงที่ผ่านมาคคนที่เจ้า
หลอกลวงคือข้า แต่ความเป็นจริงแล้ว...”

ข้าไม่ชอบให้เขาพูดเช่นนี้กับข้า “ไม่ต้องพูดแล้ว”

เขายังพูดต่อ “คนที่เจ้าหลอกคือตัวเจ้าเองต่างหาก”

ข้ากล่าวอย่างหงุดหงิด “เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นใคร แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าคือ
ใคร ใช่ เจ้าเคยช่วยชีวิตข้า ข้าซาบซึ้งใจมาก แต่หากไม่มีข้า วันนี้เจ้าจะยังยืน
อยู่ตรงนี้ได้หรือไม่ ซวีฟิง เราเถົว่าหายกัน ไม่มีอะไรติดค้างกันอีก” กล่าวจบ
ข้าก็หมุนกายจากไปทันที

แต่กลับถูกเขารั้งเอาไว้

เขาไม่ได้พูดอะไร แต่ขาสลัดมือเขาไม่หลุด จำต้องหันกลับมาเผชิญหน้าเขา “ถูกต้อง ชักแล้ว ยิ่งเจ็ดก็ชักเข้ามาเท่าใด ชักก็ยิ่งกลัวเจ้ามากเท่านั้น ยิ่งเจ็ดก็ชัก ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ดี เขาเคยช่วยชัก แต่ไม่เหมือนเจ้าที่ยอมแลกชีวิตเข้าช่วย เขาเอาใจใส่บ้างเป็นบางครั้ง แต่ไม่เหมือนเจ้าที่ใส่ใจทุกรายละเอียดสำหรับข้าแล้ว เขามีความดีมากมาย แต่เมื่อนำมาเทียบกับเจ้า กลับเห็นชัดว่าความดีของเขาน้อยนิดจนแทบเทียบเจ้าไม่ได้ เจ้าคิดว่าชักแล้วตัวเองจะชอบเจ้า เช่นนั้นหรือ” ข้าส่ายหน้า “มิใช่เลย ชวีฟัง ไม่ใช่

“ชักแล้วตัวเองจะไม่ชอบเขาก็กต่อไปต่างหาก” ยิ่งพูด น้ำตาก็ไหลลงมาโดยไม่รู้ตัว “ชวีฟัง ข้านี้คุณภาพไม่ออก และชักก็ไม่กล้านี้คุณภาพที่วันหนึ่งตัวเองจะเลิกชอบเขา ข้าชอบเขาจนถึงขนาดนี้แล้ว เจ้ายังจะให้ข้าทำเช่นไร”

แรงบีบบั่นมือค่อย ๆ คลายลง

ชวีฟังมองข้าด้วยสายตาที่แทบจะเรียกได้ว่าจันทน์

ข้าปลดมือเขาออก ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาให้แห้งแล้วเดินจากไปโดยไม่สนใจเขาก็ก เขาเดินตามหลังข้าเงียบ ๆ ตลอดทางโดยไม่เอ่ยคำใด

จนกระทั่งมาถึงหน้าประตูเรือน ข้าคิดว่าคืบนี้คงไม่ได้กินปลาแล้ว จู่ ๆ เขาก็เดินมาขวางข้าไว้ “คืบที่ชีวิตข้าแขวนอยู่บนเส้นด้าย ข้าได้ยืนถ้อยคำนั้นของเจ้า จึงสู้สุดชีวิตเพื่อให้ได้ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง”

ข้าเงยหน้าขึ้นช้า ๆ

“เจ้าบอกว่า ถ้าหากคนที่เจ้าได้พบตอนอายุสิบสามเป็นข้า มิใช่คนอื่น นี่เพียงข้า...” เขากลม “เจ้าจะชอบข้าหรือไม่”

ความเศร้าเ่อ่ตันในใจข้า คำถามนี้ข้าเคยถามตนเองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน...

สุดท้ายข้าก็ถอนหายใจ “ข้าไม่รู้ ข้ารู้เพียงว่า บนโลกนี้ไม่มีคำว่าถ้าหาก”

คืบนั้นข้านอนไม่หลับทั้งคืน ที่น่าแปลกคือ ซิงกูเองก็ไม่ได้กลับมาทั้งคืนเช่นกัน ตอนเช้าตื่นขึ้นมาเพราะเสียงไก่ขัน ข้าทิ้งจดหมายฉบับหนึ่งแล้วจึงสะพายห่อผ้าจากไป

ชวีฟิงไม่ได้มาส่งข้า แม้จะคาดเอาไว้แล้ว แต่ภายหลังมานึกดู วันนั้นหากชวีฟิงมา ข้าอาจไม่ต้องประสบเรื่องนำหาวดกแล้วเช่นนั้น

ระหว่างทางที่ไปท่าเรือ บังเอิญเหลือบเห็นชิงกู่มีท่าที่รีบร้อน ข้าเห็นว่าเวลายังเช้าอยู่มาก นึกถึงยามที่นางคอยดูแลและรักษาอาการบาดเจ็บให้ข้าในช่วงที่ผ่านมาจึงคิดว่าก่อนจากไปควรบอกนางเสียหน่อย

นางหยุดอยู่ในศาลากลางป่าแห่งหนึ่ง ข้ากำลังจะเดินตามไป แต่ครั้นมองดู ๆ จึงพบว่าเบื้องหน้านางมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ ชั่วขณะถัดมาก็เห็นชิงกู่คุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นแล้วเอ่ยอย่างนอบน้อม “นายท่าน”

คนผู้นั้นสวมชุดดำยื่นเอามือโพล่หลัง เสียงของเขาทุ้มหนักและแก่ชราเล็กน้อย “นายน้อยเป็นอย่างไรบ้าง”

ข้าเข้าไปซ่อนตัวหลังต้นไม้ ในใจตกตะลึง นายน้อย? นายน้อยอะไร เพียงไต่ยีนชิงกู่เอ่ยว่า “พิษในร่างสลายไปกว่าครึ่งแล้ว ร่างกายกำลังอยู่ในช่วงฟื้นตัว”

พิษ? หรือว่าที่ชิงกู่พูดถึงคือชวีฟิง

ชายคนนั้นถามว่า “เขานึกอะไรออกบ้างหรือยัง”

ชิงกู่ “ความทรงจำหลังจากฝันสลายพิษจะไม่ได้ฟื้นคืนตามเวลาที่กำหนด บางทีอาจจำเป็นต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง”

ชายคนนั้นตำหนิเสียงดุตัน “พยายามให้มากกว่านี้”

ชิงกู่รับคำแล้วกล่าวต่อ “เหตุใดนายท่านจึงไม่ไปพบนายน้อยด้วยตนเอง แล้วบอกความจริงแก่เขา...”

ชายผู้นั้นกล่าว “เพราะสูญเสียความทรงจำ นิสัยของเขาจึงเปลี่ยนไปมาก ยากจะรับประกันได้ว่าหลังจากรู้ความจริงแล้วเขาจะทำอะไร ช่วงนี้ฝ่าบาททรงจับตามองข้าเป็นพิเศษ หากไม่เพราะฉู้ ๆ ล้มประชวรอย่างไร้สาเหตุ เกรงว่าข้าเองก็คงยากจะปลื้กตัวออกมาได้ เวลานี้ให้นายน้อยซ่อนตัวอยู่ที่นั่นก็ดี เจ้าจงดูแลเขาให้ดี อย่าให้เกิดปัญหาอะไรขึ้นอีก”

“เจ้าค่ะ”

เพราะคนผู้นั้นยืนหันหลังตลอดเวลาข้าจึงเห็นหน้าตาของเขาไม่ถนัด เห็น

เพียงซิงกู่ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง คนผู้นั้นจึงเอ่ยถามเสียงเย็นโดยไม่ได้เหลียวมามอง “ยังมีเรื่องอะไรอีก”

“หลายเดือนก่อนนายน้อยช่วยหญิงสาวที่ขาบาดเจ็บคนหนึ่ง ดูเหมือนว่า จะ...รักใคร่ชอบพอนาง”

“หญิงสาว? นางเป็นใครมาจากที่ใด”

“ข้าไม่เคยทราบ แต่ดูจากเสื้อผ้าที่นางสวมใส่รวมถึงกิริยาท่าทางไม่เหมือน หญิงสาวชาวบ้านทั่วไป...”

เรื่องราวดำเนินมาถึงตอนนี้คนที่แอบฟังมักจะเหยียบกิ้งกิ้งไม่หักทำให้เกิดเสียง โดยไม่ตั้งใจจึงถูกจับได้ ข้ายอมไม่โง่เช่นนั้น แต่น่าเสียดายที่ข้ามีแต่เอาสมาธิ ทั้งหมดจดจ่อกับเรื่องตรงหน้าจึงไม่ทันเห็นว่าด้านหลังมีคนเดินมา

กระทั่งได้ยินเสียงเล็ก ๆ ดังว่า “เจ้าเป็นใคร มาแอบฟังคนอื่นหลังต้นไม้ ทำไม” หันกลับไปก็เห็นแม่ฉางน้อยผมเปียคนหนึ่งเงยหน้ามองข้าด้วยสายตาสงสัย ข้าใจหายวาบ คราวนี้ตายแน่ แถมตายคู่ด้วย

พอหันกลับไปอีกครั้งก็สบสายตากับซิงกู่ฟอดี และชายชุดดำผู้นั้นก็หันกลับมาแล้วเช่นกัน แม้จะปิดบังใบหน้า มองไม่เห็นรูปโฉมที่แท้จริง แต่จากดวงตาคมกริบของเขา ข้ามั่นใจว่าตัวเองมองเห็น...จิตสังหาร!

ขณะที่คิดจะหนี ซิงกู่ก็พลุกวามหายุดเบื้องหน้า นางมองข้าแวบหนึ่ง ก่อนจะตีข้าจนสลบโดยไม่เปิดโอกาสให้ข้าได้เอ่ยคำใด

ภาพเบื้องหน้าพลันดำมืด

ข้ารู้สึกเพียงเลื่อนรางว่าตนถูกคนห่อร่างด้วยกระสอบป่านแล้วลากไปตามพื้น

ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกหนักอึ้งวังเวงนี้ดำเนินมานานเท่าใด กระทั่งข้าพยายาม ผินลมตาขึ้นมาก็พบว่าตนนอนอยู่บนเตียงในกระท่อมไม้หลังหนึ่ง

กระท่อมไม้ผู้ฟังจนไม่เหลือสภาพดี ไม่ใช่กระท่อมของซิงกู่

ทว่าซิงกู่กลับนั่งอยู่คล้ายกำลังรอให้ข้าฟื้น

ข้าคิดจะยืนกายลุกขึ้นแต่กลับพบว่าแขนขาไร้เรี่ยวแรง ร่างร้อนลวกราวไฟเผา หายใจแต่ละครั้งก็ยากลำบากคล้ายมีอะไรมากดทับหน้าอก

ชิงกุไม่ได้เดินเข้ามาหา นางทำเพียงมองข้างหนึ่ง ๆ ข้าคิดจะเปิดปากพูดอะไรบางอย่าง กลับพบว่าแม่แต่เปล่งเสียงก็ทำได้ยากยิ่ง

นางเงียบอยู่นานก่อนจะเอ่ยว่า “อย่าเปลืองแรงเลย เจ้าติดโรคระบาดแล้ว ข้าเป็นคนแพรวเชื้อโรคนี้ให้เจ้าด้วยตัวเอง ภายในสองวันเจ้าต้องตายโดยมิต้องสงสัย”

ข้าเลิกแขนเสื้อ เห็นแขนตัวเองเต็มไปด้วยผื่นเห่อแดง

“เดิมนึกว่าจะฆ่าเจ้าไปพร้อมกับนางหนูนั้น คาดไม่ถึงว่านายอำเภอจะเคยพบเจ้ามาก่อน หากเจ้าหายตัวไปเกรงว่าคนในวังคงมาค้นหาที่นี้เป็นที่แรก นั่นเท่ากับทำลายแผนการของนายท่าน เช่นนี้มีผู้ให้เจ้าติดโรคตายอยู่ที่นี้เสียดีกว่า...”

นางถึงกับสังหารเด็กน้อยคนนั้นนั้นเชียวหรือไม่!

เม็ดเหงื่อผุดเต็มฝ่ามือ ข้าเปล่งเสียงแหบเครือถามออกไป “ที่นี้คือ... หมู่บ้านเงินจยา?”

“ฉลาดจริง ๆ”

หมู่บ้านเงินจยาถูกปิดตาย สภาพของข้ายามนี้ก็ไม่มีทางหนีออกไปได้

“องค์หญิง เจ้าคือคนที่ใกล้จะตายแล้ว” ดวงตาของชิงกุทอแววเวทนา “อย่างน้อยเจ้ากับข้าก็รู้จักคุ้นเคยกันมา ยังมีเรื่องค้างคาใจหรือความปรารถนาใด ก็ลองพูดออกมา อย่างน้อยจะได้ตายตาหลับ”

หน้าอกพลันจุกแน่น ข้าคิดจะสูดลมหายใจแตกลับไ้ออย่างรุนแรง

“หากไม่อยากตายอย่างทรมาณก็อย่าใช้อารมณ์นัก”

ข้าผ่อนลมหายใจช้า ๆ นอนหนุนหมอนอย่างไร้เรี่ยวแรง “เจ้าไปเถอะ”

“เจ้าไม่ถาม?”

ข้าเอ่ยอย่างเชื่องซึม “ถามอะไร ถามว่าชาย่างไหนนายของเจ้ามีแผนการชั่วร้ายอะไร หรือถามว่าเหตุใดชื่อจื่อ นายน้อยของเจ้าถึงได้สูญเสียความทรงจำ”

ชิงกุตกตะลึง “เจ้า...”

ข้ามองเพดาน “คนที่จำข้าได้ในปราดเดียว แต่ข้ากลับฟังเสียงของเขา ไม่ออกย่อมต้องไม่ใช่ขุนนางที่พบเจอเป็นประจำในเมืองหลวง ในเมื่อสวีฟิงคือ นายน้อย ก็มีความเป็นไปได้แปดเก้าส่วนว่าคนผู้นั้นจะเป็นบิดาของเขา สวีฟิง

ความจำเลื่อมมาหนึ่งปีแล้ว ลองคำนวณดู ชุณนางแถบหลังหนานที่เสียบูตรชาย
ไปเมื่อหนึ่งปีก่อนก็มีเพียงคนเดียว

“ชย้าหยางโหวเหนี่ยกวง”

ข้าเอ่ยเน้นทีละคำด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง “และซวีฟังกี่คือชื่อจื่อ เนี่ยทราน”

ชิงกุมองข้าด้วยสายตาที่แทบจะเรียกได้ว่าหวาดผวา

“แม้ชย้าหยางโหวจะเป็นชุณนางผู้สร้างคุณงามความดีแก่บ้านเมือง แต่กลับ
เป็นชุนพลที่ยอมจำนนจากราชวงศ์ก่อน” ข้าสบตานาง “สามารถทำให้พระบิดา
ของข้าได้แต่จับตามองโดยไม่กล้าลงมือ มีเพียงเหตุผลเดียว

“เก็บงำความสามารถ รอเวลาเหมาะสมเพื่อ...ก่อภพภู”

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบงัน

“องค์หญิงเซียงอี่ เก่งกาจสมคำร่ำลือ”

ชั่วขณะถัดมา มีคลื่นในแขนเสื้อของนางก็พุ่งมาจ่อที่ลำคอของข้าอย่าง
รวดเร็ว

ทุกอย่างหยุดชะงัก ข้ามองไปยังดวงตาที่เต็มไปด้วยคลื่นอารมณ์ของนาง
เดิมทีนางควรจะสังหารข้าโดยไม่ลังเล

แล้วเหตุใดจึงทำไม่ลง

ทว่านางไม่มีคำตอบให้แก่ข้า ทำเพียงหมุนกายเดินจากไปโดยไม่เหลียวหลัง
จากไปอย่างไรร่องรอย

ในใจข้ารู้สึกเวทนาเนี่ยกวง ช่างเลี้ยงลูกน้องไว้เสียข้าวสุกจริง ๆ

แต่เมื่อข้าพาร่างตัวเองมาถึงข้างประตูอย่างลำบากยากเย็น หมายถึงผลัก
ออกดูสภาพภายนอก จึงได้พบว่าตัวเองคิดผิดถนัด

ประตูถูกปลดดาลไว้อย่างแน่นหนา เหลือเพียงหน้าต่างไม้ที่ต่อให้รื้อกรอบ
หน้าต่างก็ยังไม่ออกไปได้

ครั้น ๆ ๆ

คล้ายว่าข้าจะยังน่าสมเพชไม่พอ เพราะหลังจากเสียงฟ้าร้องก็ตามมาด้วย
ท่าฝนเทกระหน่ำลงมาพร้อมกับฟ้ารัว

ข้าชะงักหน้าออกไปนอกหน้าต่าง ตลอดทั้งหมู่บ้านที่ราวกับซากปรักหักพัง

นอกจากศพเคลื่อนพื้นแล้วก็ไม่เห็นคนที่เสียชีวิตแม้แต่คนเดียว

ระหว่างฟ้าและดินอาบไปด้วยความมืดมิดน่าสะพรึงกลัว กลืนอายุแห่งความตายยวบวอลไปทั่ว

ฝนเม็ดใหญ่ไหลซึ่มลงมาตามรูรั่วบนหลังคา เม็ดฝนเท่าเม็ดดิวตกลงมาจนเส้นผมข้าเปียกชุ่ม ลมหนาวเสียดแทงกระดูกพัดมาต่องเรือนกายที่ร้อนเป็นไฟ

ข้าเหม่อมองความเปียกชื้นบนเสื้อผ้าที่แผ่เป็นวงกว้าง น้ำหยดติ่ง ๆ ลงมาจากชายเสื้อ มือข้างหนึ่งยันโศตะ เดินโซเซหลายก้าว ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียงมือเท้าอ่อนเปลี้ยไม่เหลือเรี่ยวแรงให้ใช้อีก

นั่นเป็นครั้งแรกที่ข้าตระหนักถึงความตายอย่างแท้จริง ตระหนักถึงความไร้เรี่ยวแรงของตนเอง ทั้งยังตระหนักได้ว่าเรื่องที่น่ากลัวกว่าความตายก็คือการรอความตาย

ข้าครุ่นคิด นับตั้งแต่ออกจากบ้านจนกระทั่งกลางดึก พยายามคิดให้ออกกว่าข้าพาตนเองมาทรมานจนเกือบตายครั้งแล้วครั้งเล่าได้อย่างไร

ใครจะไปคาดคิดว่าแม้แต่สิทธิในการคิดสวรรค์ก็ยังไม่มอบให้ข้า ข้าตื่นขึ้นแล้วหมดสติไปอีกครั้ง หมดสติแล้วตื่นขึ้นมาใหม่ จนกระทั่งสุดท้ายนอกจากรู้สึกว่าการมีชีวิตของตนเองค่อย ๆ เหือดหายไปทีละนิดก็มิอาจคิดถึงเรื่องใดได้อีก

หลังจากหนึ่งวันหนึ่งคืนผ่านไปเช่นนี้ เช้าวันต่อมาเมื่อแสงอาทิตย์เจิดจ้าส่องลอดหน้าต่างเข้ามา ทำให้เสื้อผ้าที่เปียกชื้นของข้าแห้งสนิท ข้าก็ค้นพบว่าตนเองมีเรี่ยวแรงเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย

ทว่านั่นมิได้เป็นเพราะร่างกายข้าเอาชนะโรคร้ายได้ เพราะเมื่อข้าเลิกเสื้อผ้าดูก็พบว่าทั่วร่างเต็มไปด้วยผื่นแดง ผิวหนังทุกอณูราวกับถูกมดแมลงนับพันนับหมื่นรุมกัด ข้าคิดว่าตนเองพอใจแล้วจริงๆ อย่างน้อยชีวิตนี้ก็ได้สัมผัสกับความสดใส่เฮือกสุดท้ายก่อนตายนั้นเป็นเช่นไร

ด้วยเหตุนี้เมื่อข้าพบว่าประตูที่ถูกปิดตายมานานนั้นแง้มออกเพราะพายุฝนเมื่อคืน ในใจข้าจึงไม่มีแม้แต่ความยินดีที่จะได้เห็นเอาชีวิตรอด

ข้าถึงขั้นขดกายนิ่งอยู่ในหมุม ไม่คิดขยับเขยื้อนไปไหน

ออกไปข้างนอกก็มีแต่ศพเกลื่อนพื้น สภาพการตายเช่นนั้นไม่น่ามอง
เอาเสียเลย

ทว่าสุดท้ายเป็นเพราะเสียงเอะอะด้านนอกจึงทำให้ข้าลุกออกไป
ราชสำนักประกาศคำสั่งสุดท้ายว่าเมื่อตะวันตกดินจะเผาหมู่บ้านนี้
ดังนั้นพวกชาวบ้านที่ยังเหลือลมหายใจจึงพยายามฝ่าวงล้อมทหารออกไป
ข้างนอกอย่างบ้าคลั่ง ทว่าสุดท้ายก็หนีไม่พ้น ถูกดาบฟันตายก่อนกำหนด

ข้ายืนเหม่อพิงกรอบประตู คิดว่าหากจะให้ถูกเผาตาย มีผู้หาวิธีจับชีวิต
ตนเองโดยเร็วดีกว่า ทันใดนั้นกระท่อมไม้ฝั่งตรงข้ามก็มีเด็กหญิงอายุประมาณ
สิบขวบคนหนึ่งเดินออกมา ในมือนางถือซีไม้ไผ่หลายแท่ง ผืนแดงลามไปทั่วแก้ม
ของนาง

สีหน้าของนางนั่งสงบกว่าข้า “พี่สาว ท่านยังไม่ตายใช่หรือไม่”
ในเรือนผู่ฟ่งเต็มไปด้วยกระดาดชื่อย้ายหลากสี
นางบอกว่านางชื่อเสี่ยวหนิง
พ่อแม่ของนางตายไปตอนเกิดแผ่นดินไหวครั้งก่อน ส่วนยาที่ดูแลนางมา
ตลอดก็เพิ่งป่วยตายไปเมื่อไม่นานมานี้
นางบอกว่านางจะทำโคมเพื่อขอพรให้ญาติของนางที่อยู่บนสวรรค์
นึกถึงวันนั้นที่ซีฟ่งชวนเข้าร่วมงานเทศกาลนี้เฉี่ยวด้วยกัน ข้ายังปฏิเสธเขา
อย่างหนักแน่น

ข้านั่งลงช่วยเสี่ยวหนิงติดกระดาด
ติดไปติดมากก็อดหัวเราะไม่ได้
...หัวเราะที่โชคชะตาช่างเล่นตลก

ช่วงเวลาหรือความตายมักจะผ่านไปรวดเร็วกว่าเวลาอ่านตำราเสมอ

เมื่อแสงอาทิตย์ยามตะวันรอนอาบย้อมท้องฟ้าจนกลายเป็นสีแดง เราสองคน
ก็ทำโคมเสร็จดวงหนึ่ง

เสี่ยวหนิงเอ่ยชมโคมที่ข้าแปะด้วยกระดาดสีแดง แสด เหลือง เขียว
น้ำเงิน คราม และม่วงไม่ขาดปาก นางบอกว่าโตมาขนาดนี้นางยังไม่เคยเห็นโคม

ที่งามแปลกตาเช่นนี้มาก่อน

ข้าเฝ้าอย่างลำพองใจว่า “โคมนี้เรียกว่าโคมสายรุ้ง หากได้เห็นสายรุ้ง
ยามค่ำคืนย่อมเป็นภาพที่งดงามมากมิใช่หรือ” พูดจบบอกให้นางรีบเขียนความ
ปรารภลงไป

...เพราะหากข้ากว่านี้จะไม่ทันกาลแล้ว

เมื่อคืนฝนตกหนัก อากาศวันนี้จึงปลอดโปร่งเหมาะแก่การปล่อยโคมพอดี
อาทิพย์ปล้นลาลับไปทางทิศตะวันตก จันทร์ลอยขึ้นฟ้าทางทิศตะวันออก
เดินออกมาจากกระท่อมก็พบว่ารอบด้านเต็มไปด้วยโคมลอยหลากสีสัน
ตระการตาราวกับดวงดาวดารดาษ

ในบรรดาที่คือโคมที่หญิงสาวปล่อยขึ้นเพื่อหวังได้พบชายหนุ่มในฝัน
ปากทางเข้าหมู่บ้านเริ่มมีเปลวไฟลุกโชติช่วง คandles แสบร้อนลอยตาม
ลมตะวันออกมาปะทะใบหน้า

เสียวหึงเดินประคองโคมออกมา
ข้าทอดถอนใจ เด็กหญิงที่ใกล้ตายกำลังจะปล่อยโคมให้พ่อแม่บนสวรรค์
นางส่งพู่กันให้ข้า ทั้ง ๆ ที่หายใจอย่างยากลำบาก แต่กลับยังส่งยิ้มสดใส
“พี่สาว ท่านก็เขียนความปรารภของท่านลงไปด้วยสิ”

ความปรารภนา?

ข้าสายหน้า “ข้าไม่มีความปรารภนา”

นางเอียงศีรษะน้อย ๆ ยัดพู่กันใส่มือข้า “เมื่อครูู้ข้าเห็นพี่สาวใจลอยตลอด
เวลาที่ทำโคม เหมือนคนมีเรื่องในใจ”

ข้าใจลอย?

มาถึงตอนนี้นឹងจะมีอะไรที่ข้าปล่อยวางไม่ได้อีกเล่า ข้าจำได้ว่าข้าไม่ได้คิดถึง
ใครสักหน่อย

อ้อ ใช่แล้ว ชวีฟิ่ง!

ข้าคิดถึงเรื่องตามหาโคมลอยที่ชวีฟิ่งพุดถึง ไม่รู้ว่าตอนที่เขาเห็นโคมลอยนี้
จะรู้หรือไม่ว่าข้าเป็นคนปล่อย

ข้าคิดเช่นนั้นแต่กลับไม่รู้ตัวว่ามีของตนเริ่มจรดปลายพู่กันลงไปบนโคมแล้ว

“ช่วง หลางเซิง?” เสียงของเสี่ยวหงิงขัดจังหวะความคิดฟุ้งซ่านของข้า
“เขาคือใครหรือ?”

“ช่วง หลางเซิง”

อักษรสามตัวบนโคมสายรุ้งชัดเจนสะกดตา จารลึกลงใจ
ต่อให้ในใจพยายามคิดถึงใครอีกคน แต่ร่างกายกลับทรยศ
สายตาข้าพลันพร่าเลือน น้ำตาพรั่งพรูบดบังทุกสิ่งทุกอย่างเบื้องหน้าไป
จนสิ้น

ข้ายังจำได้ว่าเทศกาลหยวนเซียว^๔ ของปีนี้ ทั้งในและนอกวังประดับประดาด้วย
โคมไฟ

ตอนที่ข้ากับราชบุตรเขยออกมาจากงานเลี้ยงในวัง เนื่องจากหิมะตกหนัก
ทับถมกันจนเป็นชั้นหนา จึงได้แต่ต้องเดินเท้ากลับจวน

เขาเดินอยู่ข้างหน้า ข้าเดินตามหลัง ขึ้นชมแสงไฟพร่างพราวนับพันนับหมื่น
ไม่รู้ว่าเขาอารมณ์ดีผิดปกติหรือว่าจะไร เดินไปพักหนึ่งก็หยุดรอให้ข้ามา
เดินเคียงไหล่

ดอกไม้ไฟถูกจุดขึ้นบนฟ้าไกล

เขาพลันเอ่ยว่า “ข้าเคยเห็นดอกไม้ไฟยามกลางวัน ภาพนั้นสวยงาม
ไม่เป็นรองยามค่ำคืน”

ข้าผินหน้าไปมองเขา มุมปากของเขายกยิ้ม เข้าใจไปว่าเขาคิดถึงคนรัก
ในอดีต ในใจไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง จึงเอ่ยว่า “จะสักแค่ไหนกันเซียว เป็นกงจู่
ยังเคยเห็นสายรุ้งยามค่ำคืนด้วย”

ช่วง หลางเซิงหัวเราะ คร้านจะสนใจข้า

ข้ากระต๊อบเท้าแล้วหยุดเดิน “เจ้าหัวเราะอะไร ไม่เชื่อข้าหรือ”

ช่วง หลางเซิงยังคงเดินต่อไป ข้ารีบวิ่งตามจนทันเขา “ข้าพูดจริงนะ สายรุ้ง

^๔เทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการฉลองเทศกาลปีใหม่
ของจีน และเป็นวันเพ็ญแรกของปี ในวันนี้ผู้คนจะถือโคมไฟออกมาให้พระขอพร เทียวดูโคมไฟ และมีการ
ทายปริศนาบนโคมไฟ

ตอนกลางคืนน่าจะดีกว่าตอนกลางวันเป็นไหน ๆ”

ช่วงกลางเชิงยิ่งหัวเราะเสียงดังโดยไม่เก็บอาการ

...

เสี้ยวหนึ่งจุดไฟแล้วจึงปล่อยโคม ข้าเงยหน้ามองโคมที่ค่อย ๆ ลอยสูงขึ้น
สู่ท้องฟ้า

แสงสีรุ้งเจิดจ้าสลับตา

หากราชาบุตรเขยอยู่ที่นี้ข้าต้องพูดกับเขาแน่ ๆ ว่า เห็นหรือไม่ ข้ามิได้หลอก
เจ้า สายรุ้งยามค่ำคืนสวยกว่ายามกลางวันเป็นหมื่นเท่า

ต่อให้ดวงจันทร์จะซ่อนตัว ต่อให้เปลวเพลิงจะแผดเผา ต่อให้โคมสายรุ้ง
จะลอยตามลมจากไปไกล...

“พี่สาว! ระวัง!”

เสียงของเสี้ยวหนึ่งเบามากราวกับลอยมาจากที่ไกลแสนไกล
หันกลับไปมอง สิ่งที่สะท้อนอยู่ในสายตาคือคานบ้านที่ลุกโหมด้วยเปลว
เพลิงกำลังจะตกลงมาทับข้า

ข้ามิได้หลบเสียง

แต่ห้ลับตาลง

คิดถึงคนผู้หนึ่ง คิดถึงเขาคนนั้นอย่างบ้าคลั่ง

ในยามที่คิดถึงคนผู้นั้น ฟาดินพลันลอยห่างออกไปไกล ทุกเรื่องราวล้วน
จางหาย เหลือเพียงเขาคนนั้น

จู่ ๆ กลับรู้สึกหาเธอถูกรัดแน่น ร่างลอยหวิว หูได้ยินเสียงกิบเท้าม้าควม
ตะบึง

“องค์หญิง...”

เสียงคุ้นเคยที่ตราตรึงในหัวใจดังขึ้น

ไม่กล้าลืมตา

ไม่กล้าคิด

สัมผัสได้ว่าถูกใครคนหนึ่งกอดรัดไว้ให้อ้อมกอดอย่างแนบแน่น สัมผัสได้ถึง
ความร้อนของร่างกาย สัมผัสได้ถึงแรงกระแทกชิ้น ๆ ลง ๆ บนหลังม้า สัมผัสได้

ว่าทุกอย่างนี้มีใช้ภาพหลอน

เมื่อมาความจนถึงรั้วกันปากทางเข้าหมู่บ้านก็มีทหารปรีชื่อนำหน้ามาหมายจะขัดขวาง ทว่าคนที่ถือดาบไว้กลับเอ่ยเน้นด้วยน้ำเสียงทรงพลัง “ข้าช่วงกลางเชิงราชบุตรเขยแห่งต้าชิง! ใครกล้าขวาง!”

ข้าหันกลับไปมอง

เบื้องหลังเขาคือโคมลอยนับพันนับหมื่นดวง ทว่าเมื่อแสงไฟสะท้อนลงมาบนใบหน้าของเขาก็ราวกับว่าแสงที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้าล้วนถูกดวงตากระจ่างใสคู่นี้บดขยี้จนแหลกละเอียดไปหมด

ท่วงท่าเช่นนี้ ความสง่างามเป็นเอกเช่นนี้ ในใต้หล้าเป็นหนึ่งไม่มีสอง

ข้าอยากยื่นมือไปสัมผัสใบหน้าเขาเพื่อดูว่าภาพทั้งหมดจะกลายเป็นฟองอากาศหรือไม่

แต่กลับเห็นหลังมือของตนเองที่เต็มไปด้วยผื่นแดง

ตอนที่รักษาตัวในบ้านของชิงกุ นางเคยบอกว่า “โรคระบาดครั้งนี้รุนแรงยิ่งนัก ใครก็ตามที่สัมผัสกับผู้ติดโรคล้วนรอดตาย”

ข้าชะงักมือที่ยื่นไปหาเขา

เขาจดจ่ออยู่กับการบังคับม้าห้อยตะปิงไปข้างหน้า แสงที่สะท้อนลงมาบนใบหน้าของเขาเดี่ยวสว่างเดี่ยวมืด

ตลอดทางที่นั่งตัวสั่นคลอนอยู่บนหลังม้า เขาไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติของข้า

อันที่จริงข้าอยากถามเขาเหลือเกินว่า เจ้าจากไปแล้วมิใช่หรือ เหตุใดจึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่

ข้าตั้งปิ่นปักผมออกด้วยมือสั่นเทา ปล่อยให้ผมยาวสยายไปตามลม

แต่เรื่องพวกนี้สำคัญด้วยหรือ ยังมีอะไรสำคัญไปกว่าการที่เขาปรากฏตัวอีก

ข้าแหงปิ่นปักผมลงบนมือเขาข้างที่โอบกอดข้าไว้ ฉวยโอกาสพลิกตัวกระโดดลงไปตอนที่กำลังลงเนิน ความหวาดกลัวหมดสิ้นไปจากใจ

ทว่ากลับได้ยินเสียงตะโกนดังลั่น “อาถ้ง...”

ร่างไม่ได้กิ้งลงไปที่คิด ข้ามองมือข้างนั้น มือข้างที่มีเลือดไหลทะลัก

ไม่หยุดยังคงกดรัดข้าไว้แน่น

ชั่วขณะที่กำลังสิ้นหวัง เขาก็กระโดดลงมาจากหลังม้าด้วย มืออีกข้างยังคงโอบกอดข้าเอาไว้ กดข้าแนบออกอย่างแรง เอาหลังตัวเองกระแทกพื้น กลิ้งหลุนๆ กระแทกพื้นที่เป็นหลุมบ่อมาตลอดทาง แต่กลับไม่ยอมปล่อยมือจากข้า

จนกระทั่งหยุดลง หยุดไปนานมาก

มือข้างที่กอดข้าเอาไว้ไม่เคยคลายออก

ข้าหันกลับไปมองคราบเลือดที่เประอะมาตลอดทาง มองแผ่นหลังและขาของเขาที่มีเลือดไหลซึมออกมา

ส่วนลึกในจิตใจที่แข็งแกร่งที่สุดและเปราะบางที่สุดล้วนถูกเขาตีจนหลายลง น้ำตาไหลลงมาอย่างมิอาจควบคุม ข้าไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะหวาดกลัวหรือโมโห จึงได้แผดเสียงร้องอย่างเกรี้ยวกราดใส่เขา “ซ่งหลงเซิง! เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือไร”

แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับเห็นดวงตาที่น้อยครั้งจะแสดงอารมณ์กลายเป็นสีแดงฉาน แล้วก็ได้ยินเสียงเขาตวาดด้วยความเดือดดาลยิ่งกว่า ควบคุมตัวเองไม่ได้ยิ่งกว่า “ใช่! ข้าเป็นบ้าไปแล้ว หากข้าไม่บ้า หลังจากที่เจ้าจากมามีหรือจะตามหาเจ้าไปทั่วทุกตรอกซอกซอยในเมืองหลวง หากข้าไม่บ้า มีหรือจะเอาแต่ตามหาเจ้าโดยไม่ทำอะไรมาตลอดสี่เดือนเต็ม หากข้าไม่บ้า มีหรือที่พอรู้ว่าเจ้าปรากฏตัวที่จวนว่าการแล้วจะรีบร้อนจนควมม้าตายไปห้าตัวสามวันสามคืนไม่หลับไม่นอนเพื่อมาหาเจ้า!”

เจ้าตามหาข้า?

เจ้าตามหาข้ามาตลอด?

คำพูดที่น่าตกใจเกินไปทำให้ข้าแทบลืมร้องไห้ ข้าถามเสียงแผ่ว “เจ้ายังจะตามหาข้าทำไม เจ้าเกลียดแค้นข้ามากจนอยากวางยาพิษให้ข้าตาย เพื่อที่จะได้ไปจากข้ามิใช่หรือ”

“เกลียดเจ้า? เซียวฉีถึง ไหนเจ้าลองว่ามาซิ เหตุใดข้าจึงไม่ควรเกลียดเจ้า” สายตาซ่งหลงเซิงราวกับแก้วใสที่ถูกทุบจนแตกเกละเอียด “เพราะพระบิดาของเจ้า ครอบครองที่สงบสุขของข้าในเมืองหลวงจึงไม่มีแล้ว เพราะพระบิดาของเจ้า พ่อแม่และหญิงที่ซำรักถึงได้ตายไประหว่างหลบหนี... เดิมคิดจะล้างมลทิน

ให้พ่อแม่จึงได้วางแผนสอบเป็นขุนนางในเมืองหลวง แต่เจ้ากลับคอยมาปรากฏตัวต่อหน้าข้า ทำให้ข้าถูกย่ำเดือนอยู่ตลอดว่าเจ้าคือบุตรสาวของศัตรู เจ้าจะไม่ให้ข้าเกลียดเจ้าได้อย่างไร”

แม้เป็นเรื่องที่รู้มาโดยตลอด แต่พอหลุดออกจากปากของเขากลับยังคงเจ็บปวดเหมือนมีมีดกรีดเฉือนลงมาที่หัวใจ

สีหน้าของเขาซีดขาวราวกระดาษ มือข้างที่กอดข้าไว้มีเลือดไหลไม่หยุด ลื่นเทาไม่หยุด “ทั้งที่ข้ามีสารพัดวิธีที่จะปฏิเสธการบีบบังคับของเจ้า กลับยังยอมเป็นราชบุตรเขย ทั้ง ๆ ที่สามารถใช้ประโยชน์จากตัวตนนี้ทำเรื่องมากมาย แต่กลัวจะเดือดร้อนมาถึงเจ้าจึงไม่อาจทำอะไรได้ เดิมข้าคิดว่าเพียงรอเวลาตรวจสอบจนความจริงกระจ่างแล้วค่อยบอกทุกอย่างกับเจ้าให้จบสิ้นกันไป...”

“แต่ความจริงคือพ่อข้าวางแผนก่อกบฏจริง ๆ ความจริงคือพระบิดาของเจ้าทรงจัดการตามกฎหมายอย่างที่ไม่อาจวิจารณ์ได้ แล้วเจ้าจะให้ข้าทำเช่นไร” ดวงตาสว่างสุกใสราวจันทร์กระจ่างของเขาเผยความเศร้าโศกอย่างไม่ปิดบัง “ก่อนวันเกิดเจ้า องค์กรให้จื่อรับสั่งให้ข้าเข้าวัง เปิดโปงเรื่องราวในอดีตทุกอย่างต่อหน้าข้า ทั้งยังมอบยาลึกลับวิญญานที่ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิตให้ข้าเม็ดหนึ่ง รับสั่งให้ข้าตัดขาดความสัมพันธ์กับเจ้าภายในครึ่งเดือน ห้ามตั้งให้เจ้าติดร่างแหไปด้วย...”

“แต่ข้าทำไม่ได้” ซงหลงเซิงหลุบตาลง “ต่อให้ไม่มีวิธีใดที่ดีไปกว่าการทำให้เจ้าสูญเสียความทรงจำ ข้าก็ยังทำไม่ได้ เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าด้วยวิชายุทธ์ของข้ามีหรือจะไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าเจ้า หากข้าคิดจะวางยาเจ้า มีหรือจะปล่อยให้เจ้าจับได้”

ในสมองข้าชาวโพลน “แล้วเจ้าทำเช่นนั้น...เพราะอะไร”

“เพราะว่า...” เขาเอ่ยเนิบช้า “หากแม้แต่เจ้าก็ยังลืมน้ำ บนโลกนี้ก็ไม่มีซงหลงเซิงอีกต่อไปแล้ว”

ชั่วขณะนั้นคำพูดของเขา สายตาของเขาราวกับกลายเป็นมือที่มองไม่เห็น กอบกุ่มหัวใจข้าเอาไว้

“เสียจนถึง เจ้ามักจะบอกว่าเจ้าชอบข้า แต่เพื่อหลบหน้าข้าแล้ว เจ้าถึงกับหนีมาซ่อนตัวไกลนับพันลี้ ต่อให้ข้าเย็นชากับเจ้าเพียงใด เมินเฉยเจ้าเท่าใด

แต่ข้า... ข้าเคยหนีห่างจากเจ้าแม่แต่ก้าวเดียวหรือไม่” เสียงของเขาแหบเครือแหบจนแหบจะพูดออกมาไม่เป็นคำ “ข้าตามหาเจ้ามาตลอด ข้าหาเจ้าตลอดเวลา จนกระทั่งข้าเห็นโคมลอยดวงนั้น เห็นสายรุ้งยามค่ำคืนนั้น...”

เส้นยึดเหนี่ยวสุดท้ายในส่วนลึกของหัวใจขาดสะบั้น ข้าจ้องมองเขานิ่งงัน เป็นไปไม่ได้

ช่วงกลางเชิงคนที่เก็บซ่อนอารมณ์เก่ง เวลานี้ก็กลับระบายความในใจออกมามากมาย มากยิ่งกว่าโคมที่ลอยอยู่บนฟ้าเหนือศีรษะของเขา มากยิ่งกว่าเอาทุกถ้อยคำที่เขาเคยพูดกับข้านับตั้งแต่แต่งงานมารวมกันเสียอีก

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเรื่องที่ข้าไม่เคยรู้ ล้วนเป็นคำพูดที่ข้าไม่เคยจินตนาการถึง เสียตายก็แต่...

เสียตายก็แต่... ข้าใกล้จะตายแล้ว...

ข้าพยายามปรับลมหายใจ พยายามบังคับไม่ให้น้ำตาของตัวเองไหลรินออกมาเร็วเกินไปนัก พยายามไม่ให้เสียงสั่น “...ราชบุตรเขย หากเจ้ายังพูดต่อ ข้าคงตั้งใจตายจากไปไม่ได้จริง ๆ...”

ข้ามองเห็นดวงตาที่แดงก่ำของเขาค่อย ๆ เปียกขึ้น ก่อนที่ความชื้นจะกลั่นเป็นน้ำหยดใส่ดวงตาข้า แล้วกลิ้งลงมาพร้อมกับน้ำตาของข้าเอง “ถ้าเช่นนั้น ก็ตายด้วยกัน”

เช่นนั้น ก็ตายด้วยกัน

ถ้อยคำนี้ เอยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ไม่เว้นพื้นที่ให้กลางแคลงใจ

ชั่วขณะต่อมา ริมฝีปากก็ถูกบางอย่างที่อ่อนนุ่มชุ่มชื้นแนบประทับลงมาอย่างหนักหน่วง

ข้าเบิกตากว้างทันใด

เขา... กำลังจุมพิตข้าอย่างนั้นหรือ

คนโง่ เขาไม่รู้หรือไว้ว่าหากติดโรคระบาดแล้วจะต้องตาย

รสชาติของน้ำตา การรุกรานอย่างเพด็จการ ริมฝีปากและปลายลิ้นที่เกี่ยวข้องหวัดคลอเคล้า รสชาติของความลื่นหวัง บัดนี้ทุกอย่างที่ผมสมปนเปกัน ก่อตัวเป็นคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าที่ม้วนตัวซัดสาดเข้าหาข้า ข้าอยากจะผลักเขา

ออก ข้าดันเขาออกสุดแรง

แต่ว่า...ข้าจะผลึกเขาออกได้อย่างไร ข้าจะผลึกไสเขาให้ออกห่างได้อย่างไร!

วันนั้นคือวันขึ้นเจ็ดค่ำเดือนเจ็ดเทศกาลฉีฉีเยว วันนั้นคือวันที่ไฟลูกโชติช่วง
เผาผลาญหมู่บ้านเงินจยา วันนั้นคือวันที่ห้องฟ้าดารดาษไปด้วยโคลมลอย

นั่นคือจุมพิตแรกระหว่างองค์หญิงเซียงอื่กับราชาบุตรเขยที่นางรักมากที่สุด
อีกทั้งคนเริ่มยังมีไชนาง

นางคิดว่าต่อให้นางหลงลืมทั้งโลก ก็ไม่อาจลืมจุมพิตนั้นได้

ทว่าเวลานั้นนางยังไร้เดียงสา

นางไม่รู้ว่า ณ จุดที่ห่างจากพวกนางไปไม่กี่ไกล มีชายคนหนึ่งพบโคลมสายรุ้ง
ดวงนั้น จึงพุ่งเข้าไปตามหานางในหมู่บ้านที่ไฟลูกท่วมราวกับคนบ้า นางไม่รู้ว่า
ชายคนนั้นเก็บเซียวไม้ไผ่ที่เขาเคยมอบให้นางได้จากซากบ้านที่เป็นถ้ำถ้ำน เขา
ออกตามหานางมาถึงนอกหมู่บ้าน เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยไหม้ แล้วเขาก็ได้เห็น
ภาพที่นางกับสามีจุมพิตกันกับตาตนเอง

นางไม่รู้ว่าสามเดือนให้หลังนางจะลืมจุมพิตนั้น ลืมคนที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิต
ของนางแล้วไปชอบชายอีกคน

ทั้งนางยังไม่มีความรู้ว่าโชคชะตาได้หมุนเวียน วันหนึ่งในอีกสองปีต่อมา นาง
ซึ่งสูญเสียทุกความทรงจำได้ตกลงมาในหลุมกับดัก และคนผู้นั้นก็ทะยานกาย
ลงมาจากฟ้าอีกครั้งตั้งในวันวาน ทำให้นางจดจำอดีตที่ล้ำค่าเหล่านี้ขึ้นมาได้

ดังนั้นนางจึงขยับปลายเท้า จุมพิตเขาด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมด

ดังนั้นยามที่ภาพจุมพิตทั้งสองครั้งทับซ้อนกัน นางจึงบอกกับตัวเองว่า

คนที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ ไม่ว่าจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรก ข้าจะไม่มีทาง
ไม่มีทางแยกห่างจากเขาอีกแล้ว